

Shrnutí

Článek se zabývá současným problémem, kdy v některých případech není jisté, proti jaké formě správní činnosti nebo nečinnosti se mají adresáti právních norem bránit. Ač většina úkonů správních orgánů je bez problému přiřaditelná pod jasnou formu správní činnosti či označena za nečinnost, vyskytují se i případy, ve kterých toto podřazení činí potíže nejen adresátům právních norem, ale i samotným soudům. Článek se proto zabývá možnostmi, jak tento problém vyřešit. Především se zaměřuje na základní otázky podoby nově konstruované žaloby, kterými jsou například žalobní legitimace, náležitosti žaloby či její přípustnost. Vzhledem ke složitosti otázky přípustnosti žaloby, která je úzce spjata s její včasností, je v článku též navrženo ustanovení, které tento problém řeší. Krom zavedení jednotného žalobního typu článek navrhuje jako alternativu rozšíření poučovací povinnosti soudů.

Summary

The article deals primarily with the current problem, that in some cases it is not certain what form of administrative action or inactivity the addressees of legal norms should defend themselves against. Although most of the actions of administrative bodies can be easily classified under a clear form of public administrative activities or inactivity, there are also cases in which this classification causes difficulties not only for the addressees of legal norms but also for the courts themselves. The article therefore discusses ways to solve this problem. The article seeks to resolve the main questions of the form of the newly constructed lawsuit, which are, for example, the locus standi, the elements of the lawsuit, or its admissibility. Due to the complexity of the issue of the admissibility of a lawsuit, which is closely linked to its timeliness, the thesis also suggests the wording of the provision to address this issue. The article proposes as an alternative the implementation of a broader duty to provide guidance by the courts.